

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **B. S.**, narozený dne X.
státní příslušností Tuniská republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2025, č. j. OAM-1146/ZA-ZA11-LE05-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), z důvodu nepřipustnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

II. Žalobní body

2. Žalobce v opakované žádosti uvedl svou menšinovou sexuální orientaci (bisexualitu), partnerský vztah na území České republiky (dále jen „ČR“) a obavy z pronásledování a/nebo

vážné újmy při návratu do Tuniska, kde jsou homosexuální akty kriminalizovány a LGBT osoby čelí stigmatizaci a násilí.

3. Žalovaný bez provedení pohovoru dospěl k závěru, že tvrzení o sexuální orientaci není „nové“ (neboť je žalobce mohl uvést již dříve) a že tvrzení o partnerském vztahu a situaci v Tunisku nejsou takové povahy, aby zakládala splnění podmínek § 11a zákona o azylu.
4. Žalovaný dovodil, že tvrzení o menšinové sexuální orientaci není novou skutečností, protože je žalobce mohl uvést již v první žádosti. Takový závěr je příliš formalistický a nerespektuje povahu SOGIESC (sexual orientation, gender identity/expression, sex characteristics) tvrzení. Podle mezinárodních standardů (UNHCR Guidelines No. 9) je běžné, že žadatelé o mezinárodní ochranu z důvodu studu, strachu, traumatizace, internalizované stigmatizace, obav z reakce tlumočnicka či komunity anebo z nedůvěry v ochranu důvěrnosti informací svou sexuální orientaci zpočátku nesdělí nebo ji sdělí až později. Taková prodleva sama o sobě nesmí být automaticky vykládána jako účelovost nebo „zavinění“.
5. Žalovaný neprovedl žádné individuální posouzení důvodů, proč žalobce tuto skutečnost neuvedl dříve, a spokojil se s obecným odkazem na poučení o povinnosti tvrzení. Tím porušil požadavek individuálního, citlivého a kontextového hodnocení v azylových věcech, zejména u zranitelných žadatelů.
6. Výklad § 11a odst. 1 zákona o azylu musí být eurokonformní s čl. 40 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřacované znění) (dále jen „procedurální směrnice“). Soudní dvůr EU v rozsudku C-18/20 (LW) vyložil, pojem „nové prvky nebo zjištění“ tak, že může zahrnovat i prvky, které nebyly žadatelem uplatněny dříve, pokud významně zvyšují pravděpodobnost přiznání mezinárodní ochrany; členské státy sice mohou za určitých podmínek uplatnit filtr, nicméně nesmějí popřít účinnost opravného prostředku a zásady non-refoulement. Žalovaný proto pochybil, když tvrzení o menšinové sexuální orientaci a souvisejících obavách odmítl jako nepřípustné bez věcného posouzení, ač jde o skutečnosti způsobilé podstatně změnit azylově relevantní situaci žalobce (příslušnost k sociální skupině).
7. Žalovaný založil závěry o absenci nových skutečností a o nerelevanci tvrzení žalobce převážně na spisových podkladech a obecném hodnocení, aniž by provedl osobní pohovor a aniž by žalobci položil otázky k důvodům opožděného sdělení sexuální orientace, povaze a viditelnosti partnerského vztahu v ČR a konkrétní individualizované obavě z návratu. Tím porušil zásadu materiální pravdy a povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně je postup v rozporu s požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, která klade důraz na osobní pohovor před vydáním rozhodnutí (čl. 14) a na zvláštní procesní záruky u žadatelů, kteří je potřebují (čl. 24), což se typicky týká i žadatelů se SOGIESC tvrzeními. Bez osobního pohovoru nelze spolehlivě hodnotit, zda tvrzené skutečnosti jsou „nové“, zda je žalobce mohl uplatnit dříve bez vlastního zavinění, ani zda významně zvyšují pravděpodobnost přiznání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ochrany. Žalovaný tak zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pracuje s presumpcí bezpečné země původu, tato presumpce je však vyvratitelná a správní orgán musí vždy posoudit individuální okolnosti konkrétního případu. U osob se SOGIESC tvrzeními je nezbytné hodnotit zejména právní rámec kriminalizace, reálnou míru vymáhání a praxi orgánů, společenskou stigmatizaci, dostupnost ochrany státu. Ve vztahu k Tunisku existují důvěryhodné zdroje potvrzující kriminalizaci konsensuálních homosexuálních aktů a zároveň zdroje popisující pronásledování, svévolné zásahy, šikanu a násilí vůči LGBT osobám. Žalovaný se však s těmito aspekty nevypořádal individualizovaně, a to ani v rovině prima facie, která je pro posouzení přípustnosti opakované žádosti klíčová. Tím nesprávně uzavřel, že tvrzené okolnosti nemohou vést k jinému meritornímu rozhodnutí.
9. Napadené rozhodnutí dále uvádí, že neshledalo důvod hodný zvláštního zřetele pro to, aby se opakovaná žádost posoudila jako přípustná. Žalovaný však tento závěr odůvodnil pouze

stručně a bez skutečného vyhodnocení, zda případ žalobce (s ohledem na tvrzenou menšinovou sexuální orientaci a riziko pronásledování/vážné újmy) nevyžaduje věcné posouzení. Judikatura správních soudů přitom klade na odůvodnění závěrů o nepřípustnosti opakované žádosti nároky, neboť jde o rozhodnutí, které žalobce zbavuje meritorního přezkumu. V situacích, kdy mohou být dotčena absolutní práva (zejm. zákaz špatného zacházení), musí být odůvodnění zvlášť přesvědčivé.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalobce ve své žalobě jen zopakoval stěžejní důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které žalovaný podrobně zhodnotil, a zároveň si opatřil dostatečné množství podkladů týkající se situace žalobce.
11. V současné době žalobce žádá o mezinárodní ochranu podruhé. Poprvé o mezinárodní ochranu požádal dne 27. 5. 2025, bylo o ní vedeno správní řízení pod sp. zn. OAM-600/ZA-ZA11-2025 a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žadatel pochází z bezpečné země původu. Jako důvod uvedl, že v ČR žije již dlouho, od svých 19 let, a že v Tunisku nic a nikoho nemá. Za další důvod své žádosti označil fakt, že v ČR přišel o povolení k pobytu a žít zde nelegálně je složité, nemůže pracovat a vydělávat peníze. Správní orgán vycházel především z vlastních sdělení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména pak z jeho žádosti. Žalobce v druhé žádosti uvedl stejné důvody jako ve své první žádosti, žalovaný neshledal, že by žalobce uvedl, nebo se objevily nové skutečnosti, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Co se týká sexuální orientace a vztahu, který žalobce v ČR má, k tomuto se žalovaný vyjádřil ve svém rozhodnutí na straně 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

IV. Obsah správního spisu

12. Žalobce dne 27. 5. 2025 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že je rozvedený a bezdětný. Z Tuniska přicestoval letecky již v X. se svou bývalou manželkou, občankou ČR, na schengenské vízum. Od té doby Tunisko několikrát navštívil. Sdělil, že je zdravý, nemá žádné zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. Jako důvod, proč žádá o mezinárodní ochranu, uvedl, že v ČR žije již dlouho, od svých 19 let, v Tunisku nic nemá a s nikým tam ani neudrhuje kontakt, vyjma své matky. Při pohovoru konaném dne 30. 5. 2025 zopakoval, že se v roce X. v Tunisku oženil s občankou ČR, přičemž následně spolu s ní odcestoval do ČR. Rozvedli se v roce X. Do roku 2020 měl na českém území povolen přechodný pobyt, od té doby zde pobývá nelegálně. O mezinárodní ochranu žádá až nyní, neboť nemůže legalizovat svou práci a vydělávat peníze. Opravuje pro známé alespoň počítače. Když ještě měl pobytové povolení, pracoval i v autobazaru nebo restauracích. Dále uvedl, že v Tunisku nikdy žádné problémy neměl. Studoval na elektrikáře a následně v 19 letech Tunisko opustil. S vycestováním z domovské země problémy neměl, s vyřízením cestovních dokladů rovněž ne. Pro případ návratu do Tuniska se obává toho, že už je tam vše jinak, protože tam dlouho nebyl, v Tunisku nic nemá. Jediná jeho příbuzná v domovské zemi je jeho matka. Telefonicky spolu hovoří 3x až 4x za měsíc. V ČR nemá žádné příbuzné, ale má tu síť přátel a známých. Problémům kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení ve vlasti nečelil. Ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany nic dalšího doplnit nechtěl.
13. Žalovaný prvním rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-600/ZA-ZA11-LE24-2025, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, vycházel z pohovoru provedeným s žalobcem a těchto dokumentů: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 5. 2025, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 30. 5. 2025, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 5. 2025, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) – Tunisko – Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu, stav: září 2024, ze dne 23. 9. 2024, informace MZV ČR, č. j. 126254-6/2023-MZV/LPTP, ze dne 23. 10. 2023, k č. j. MV-8341-17/OAM-2023 – Tunisko – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 26. 10. 2023, informace MZV ČR, č. j. 125969-6/2024-MZV/LPTP ze dne 4. 11. 2024, k č. j. MV-1943-23/OAM-2024 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 5. 11. 2024, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-600/ZA-ZA11-LE24-2025. Žalovaný uzavřel, že bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce byla snaha o legalizaci pobytu. Zabýval se situací v Tunisku, mj. konstatoval, že práva sexuálních menšin nejsou v Tunisku dostatečně chráněna.
14. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal (zastoupený advokátem) žalobu dne 14. 7. 2025, v žalobě namítal, že v rozhodnutí absentuje individuální posouzení věci ve vztahu k žalobci, v ČR má silné sociální vazby, zatímco takové funkční zázemí mu v domovské zemi schází, když tam nemá žádný zdroj obživy ani oporu, kromě své matky. Žalovaný pochybil, když se spokojil s konstatováním, že Tunisko je bezpečná země. Tunisko není bezpečnou zemí, protože jím zmítá politická krize, moc se koncentruje do rukou prezidenta, dochází k oslabování právního státu, je potlačována opozice a perzekvováni novináři. Má také docházet k souzení civilistů před vojenskými tribunály a porušování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

práv minorit a migrantů, u nichž by se dalo hovořit o kolektivním vyhošťování. V souvislosti s nastíněnou politickou situací se proto žalobce domníval, že mu hrozí v zemi původu špatné zacházení a neudělení mezinárodní ochrany by bylo v rozporu se zásadou non-refoulement.

15. Zdejší soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 10. 2025, sp. zn. 13 Az 17/2025, žalobce neprokázal, že Tunisko není bezpečnou zemí původu. Nadto při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovoru k této žádosti ani netvrdil, že Tunisko sám jako bezpečné nevnímá. Závěry o bezpečnosti Tuniska jakožto země původu začal žalobce rozporovat až v žalobě. Teprve v řízení před soudem tvrdil skutečnosti, se kterými se mohl snadno obeznámit již v době, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany podával – žalobce líčil politickou situaci v Tunisku a poněkud neurčitě se odvolával na porušování práv minorit a migrantů v zemi původu. Z těchto tvrzených skutečností dovozoval, že mu ve vlasti hrozí špatné zacházení. Omezil se na pouhé konstatování, neuvedl, v čem by konkrétně v jeho případě mělo špatné zacházení spočívat. Takový postup není v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, podle kterého žadatel o mezinárodní ochranu má primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech žádosti kvalifikovaně rozhodl. Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí. Zároveň se v případě žalobce neuplatní žádný z důvodů ospravedlňujících neuvedení takového tvrzení, jako např. nekonání osobního pohovoru, žadatelovo nepochopení relevance takové skutečnosti, trauma nebo stud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Žalovaný do napadeného rozhodnutí zahrnul všechny žalobcem tvrzené okolnosti a tyto zvážil, přičemž řádně vyhodnotil i situaci v Tunisku. Žalovaný se nespokojil pouze formalisticky s konstatováním, že Tunisko je považováno za bezpečnou zemi. Pro tuto úvahu obstaral i informace OAMP o stavu v zemi. Na základě těchto informací lze rovněž dojít k závěru, že Tunisko lze i přes dílčí nedostatky považovat za demokratický režim s garancí dodržování lidských práv a svobod. Rovněž nebyly zjištěny překážky, které by žalobci návrat mohly ztěžovat či znemožňovat, tuniské úřady nevěnují navrátilcům po delším pobytu v zahraničí zvláštní pozornost. Soud vzal v potaz žalobcem doplněné lékařské zprávy. Ze zdravotnické dokumentace je patrné, že žalobce kvůli svému stavu nebyl hospitalizován a jeho stav ani nevyžadoval pro předepsání medikace konzultaci se specialistou. Žalobce byl podle lékařských zpráv pouze v péči praktického lékaře. Z předkládaných zpráv nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce byl natolik závažný, komplikovaný nebo specifický, aby mu náležitá péče nemohla být poskytnuta i v domovské zemi. Zároveň se nejedná ani o situaci, kdy má pacient tak vážnou diagnózu, že je vázán na svého ošetřujícího lékaře, který jeho stav podrobně zná a věnuje se mu dlouhodobě v rámci úzce specializovaného pracoviště. Větší citlivost vůči stresovým situacím a diabetes 2. typu se v populaci běžně vyskytují. Soud shledal, že zdravotní stav žalobce není natolik závažný, aby mu bránil v návratu do Tuniska. Ačkoli žalobce uvedl, že typ léčby, kterou potřebuje, není v Tunisku dostupný, nesdělil už, jaký typ léčby bude z dlouhodobého hlediska potřebovat, a na základě jakých zdrojů se domnívá, že mu nebude poskytnut.
16. Dne 9. 10. 2025 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 15. 10. 2025 poskytl údaje k podané žádosti, sdělil, že je tuniské státní příslušnosti, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

arabské národnosti a nemá žádné náboženské vyznání. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že žádné nemá, nikdy nevyvíjel žádnou politickou aktivitu a nikdy nebyl členem politické strany ani skupiny. Je rozvedený a bezdětný. Popsal svou cestu do ČR s tím, že z Tuniska naposledy vycestoval v roce X. a od té doby je v ČR. Uvedl, že cestovní doklad mu vydala tuniská ambasáda v ČR a v předchozím řízení jej nepředložil, protože jej ještě neměl. Prohlásil, že nemá žádné vízum či povolení k pobytu. V ČR žádal o udělení mezinárodní ochrany již jednou, aktuálně probíhá řízení o žalobě. Ke svému zdravotnímu stavu a případným zdravotním omezením a zvláštním potřebám vypověděl, že je zdravý, ale má asi kvůli stresu problémy s tlakem. Dodal, že v poslední době zhubl 7 kg. Dále sdělil, že nikdy nebyl trestně stíhán ani odsouzen. Prohlásil, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů jako při své první žádosti. V ČR žije již od svých 19 let, tedy již velmi dlouho, X. let, zná pouze český systém a tradice, pracuje, zná jazyk a je plně integrovaný. Zároveň však uvedl jako nový důvod to, že má problémy kvůli své sexuální orientaci, neboť je bisexuál. Doplnil, že tuto skutečnost při své první žádosti neuváděl, protože se bál, nevěděl, zda se o jeho sexuální orientaci nemohou dozvědět tuniské státní orgány. Pokračoval, že mu právník nyní řekl, že má uvést všechno a že to, co uvede, nebude hlášeno do Tuniska. Dále sdělil, že má v ČR partnera, s nímž je asi 4 - 5 měsíců, ale nebydlí s ním, pouze se navštěvují. Dodal, že měl v minulosti manželku a po rozvodu v letech X. nebo X ještě partnerku. Prohlásil, že svou sexuální orientaci si uvědomil asi v roce 2022 nebo 2023. V Tunisku je nový prezident a nový zákon, který ukládá za homosexualitu trest odnětí svobody na tři roky, kdežto v ČR je možné žít volně, a že jeho matka již nebydlí v Tunisku, prodala dům a žije v Egyptě. Uzavřel, že jiné důvody nemá. Na otázku, proč tento nový důvod neuvedl v předchozím řízení, když byl poučen, že je povinen uvést všechny důvody, pak odpověděl, že nezná zákony a že mu nyní právník řekl, že má říct vše.

17. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl proveden, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi a z rozhodnutí o předchozí žádosti ze dne 4. 6. 2025 a dále z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tunisku (informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí OAMP Tunisko - Základní přehled o zemi ze dne 31. 10. 2025).
18. Žalobci byla dána možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady se seznámit nechtěl, nechtěl se k nim ani nijak vyjádřit, či navrhnout jejich doplnění. Nechtěl ani doplnit žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu, s tím, že už všechno řekl.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení o první žádosti jako důvody podání žádosti uvedl, že v ČR žije již dlouho, od svých 19 let, a že v Tunisku nic a nikoho nemá. Za další důvod své žádosti označil fakt, že v ČR přišel o povolení k pobytu a žít zde nelegálně je složité, nemůže pracovat a vydělávat peníze. Jmenovaný zároveň výslovně prohlásil, že uvedl všechny důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán v řízení o první žádosti nezjistil na základě tvrzení a dalších podkladů žádné skutečnosti svědčící o tom, že žalobce byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Tunisko v případě žalobce vyhodnotil jako bezpečnou zemi původu. Správní orgán připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu. Následně rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. Správnost závěrů správního orgánu pak aproboval také Městský soud v Praze.

20. Po posouzení důvodů uvedených pro podání opakované žádosti správní orgán konstatoval, že jmenovaný uvedl zcela totožné důvody, jako uváděl v průběhu správního řízení o předchozí žádosti, konkrétně, že v ČR žije již dlouho, od svých 19 let. Ostatně i sám žadatel prohlásil, že tyto důvody uvedl již v řízení o předchozí žádosti. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 9 Azs 36/2010, pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký důvod, jedná se o skutečnost připočitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, a ze dne 22. 1. 2018, sp. zn. 3 Azs 323/2017, vyplývá, že smyslem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Uvedené podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
21. Zároveň však žadatel uvedl také zcela nově jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu svou sexuální orientaci, konkrétně bisexualitu, a to, že má v ČR partnera. Za nové důvody označil též skutečnost, že v Tunisku má být nový prezident a nový zákon kriminalizující homosexualitu. Správní orgán konstatoval, že k meritornímu posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nevedou jakékoliv nové skutečnosti, ale pouze takové, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tyto dvě podmínky musí být splněny zároveň a nesplnění byť jedné z nich znamená, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je dle § 11a zákona o azylu nepřípustná. Co se týče nově uváděné sexuální orientace žadatele, tato skutečnost byla (pokud se tedy jedná o pravdivé tvrzení) jmenovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti, jak sám výslovně potvrdil. Uvedl totiž, že si tuto svou sexuální orientaci uvědomil někdy v roce 2022 nebo 2023, přiznal, že tuto skutečnost v předchozím řízení vědomě zamlčel. Jako důvod svého postupu uvedl, že se to bál říct, aby se to nedozvěděly tuniské státní orgány. V průběhu správního řízení však byl písemně i ústně poučen jak o povinnosti spolupracovat a uvádět úplné údaje, tak o tom, že sdělené údaje jsou chráněny, a to především právě před státními orgány země jeho původu. Navíc zatajování stěžejních důvodů žádosti o mezinárodní ochranu před orgány státu, v němž žadatel o mezinárodní ochranu žádá, je zcela protismyslné. Toto zdůvodnění nemůže obstát. Správní orgán konstatoval, že žadatel měl jak možnost, tak i povinnost uvést tuto skutečnost za účelem jejího posouzení již při podání první žádosti, což však neučinil, přestože byl v rámci předchozího azylového řízení opakovaně dotazován na důvody podání své žádosti i na obavy, které spojuje se svým návratem do Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vlasti. O své povinnosti uvést veškeré důvody žádosti a uvádět pravdivé a úplné údaje byl přitom opakovaně poučen, a to jak písemně ihned po zahájení správního řízení o předchozí žádosti, tak ústně před zahájením pohovoru, jak vyplývá z protokolu o tomto pohovoru. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

22. Pokud jde o tvrzení, že žalobce má v ČR nově partnera, nelze jednoznačně určitě, zda jde o novou skutečnost v tom smyslu, že nastala až po pravomocném ukončení předchozího řízení, a nebyla tak předmětem zkoumání bez vlastního zavinění cizince. Počátek tohoto vztahu sice dle časového určení ze strany žadatele (4-5 měsíců před podáním opakované žádosti, tedy přibližně květen až červen 2025) může spadat do období, kdy požádal o mezinárodní ochranu poprvé, ale mohl nastat také později. Je tedy možné, že se v tomto případě opravdu jedná o skutečnost, která nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Jak však již bylo výše uvedeno, aby mohla být opakovaná žádost o mezinárodní ochranu považována za přípustnou, musí zároveň tato nová skutečnost splňovat druhou podmínku stanovenou § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to že svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tato druhá podmínka splněna není, neboť tato žadatelem nově uváděná skutečnost nesvědčí o tom, že by cizinec mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, neboť nemá se situací v Tunisku naprosto žádnou souvislost.
23. Jmenovaný dále tvrdil, že v Tunisku je nový prezident a také nový zákon kriminalizující homosexualitu, žalovaný však konstatoval, že se nejedná o pravdivá tvrzení. Jak totiž vyplývá z citované informace OAMP, tuniský prezident Said je ve funkci již od roku 2021. Rozhodně tedy nejde o novou skutečnost či zjištění. Ani ve druhém případě se o žádnou změnu situace v zemi původu nejedná. Informaci o kriminalizaci sexuálního styku osob stejného pohlaví obsahovala již informace ze září 2024, která sloužila jako podklad rozhodnutí o předchozí žádosti. Jak plyne z informace ze dne 31. 10. 2025, situace v oblasti ochrany práv sexuálních menšin a obecně v přístupu k nim se v Tunisku od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, nijak nezměnila.
24. Správní orgán dále posoudil, zda došlo ke změně v zemi původu, která mohla odůvodnit opakované meritorní přezkoumání žádosti. Na základě výše citované informace o zemi původu žadatele však uzavírá, že v Tunisku od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost výše jmenovaného, tedy od června 2025, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tunisko je i nadále dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považováno za bezpečnou zemi původu, tedy zemi, kde obecně a soustavně nedochází k pronásledování, ani nevystává nebezpečí vážné újmy dle zákona o azylu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *„[o]pakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.“*
27. Podle § 10a odst. 1 zákona o azylu *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, (...) e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
28. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *„[j]e-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
29. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
30. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *„[m]inisterstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přijatelnou.“*
31. Podle § 25 zákona o azylu *„[ř]ízení se dále zastaví, jestliže (...) i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
32. Soud v projednávané věci posuzoval, zda byly naplněny podmínky pro postup podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
33. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* Dále soud v tomto rozsudku uvedl, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Na tento rozsudek navázala i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, a ze dne 5. 11. 2020, č. j. 6 Azs 145/2020-34).

34. Obecně tedy platí, že povinností každého žadatele je tvrdit všechny rozhodné skutečnosti co nejdříve a již napoprvé. Možnost přihlížet k později uvedeným skutečnostem zákon o azylu limituje. V řízení o opakované žádosti, jakož i v řízení před soudem, je obecně lze uvést pouze tehdy, nastaly-li tyto okolnosti později, nebo je žadatel bez své viny nemohl uvést.
35. Ve vztahu k soudnímu přezkumu správního řízení pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, zdůraznil, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice (...) nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Není tedy zásadně možné azylový příběh „takticky“ rozkládat a „schovávat“ si určité informace do dalších fází řízení, včetně soudního. V takovém případě se žadatel vystavuje nebezpečí, že žalovaný řízení podle § 10a odst. 1 písm. e) spojení s 25 písm. i) zákona o azylu téhož zákona zastaví.
36. Uvedený závěr korigoval v téže věci Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 425/16, kdy dovedl, že „[e]xistuje řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před ministerstvem jako orgánem prvního stupně. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele. Mezi ospravedlnitelné důvody patří například: dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informace nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou.“
37. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024, č. j. 5 Azs 142/2024-30: „[d]alším důvodem pro připuštění nových tvrzení před soudem dle nálezu Ústavního soudu je kulturní odlišnost země původu či země ze které stěžovatel pochází; zda je možné před správními orgány určité názory běžně projevovat či žadatel mohl cítit důvodné obavy z jejich vyjádření. Ospravedlnitelným důvodem pro nesdělení relevantních informací před správním orgánem také může být, že žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu.“
38. Žalobce v žalobě namítal nesprávné vyhodnocení tvrzení, že je bisexuální a nesprávné posouzení obav s tímto souvisejících.
39. Žalobce v poskytnutí údajů vysvětlil, že při své první žádosti neuváděl bisexualitu, protože se bál, nevěděl, zda se o jeho sexuální orientaci nemohou dozvědět tuniské státní orgány. Pokračoval, že mu právník nyní řekl, že má uvést všechno a že to, co uvede, nebude hlášeno do Tuniska. V ČR má asi 4 – 5 měsíců partnera, sexuální orientaci si uvědomil asi v roce 2022 nebo 2023. V Tunisku je nový prezident a nový zákon, který ukládá za homosexualitu trest odnětí svobody na tři roky.
40. Žalovaný posoudil důvody tvrzené žalobcem pro podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, s ohledem na všechny okolnosti, zdůraznil, že žalobce byl Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v prvním řízení poučen jak o povinnosti spolupracovat a uvádět úplné údaje, tak o tom, že sdělené údaje jsou chráněny, a to především právě před státními orgány země jeho původu. Žadatelovo zdůvodnění toho, proč v rámci řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu bisexualitu neuvedl, nemůže dle žalovaného obstát. Je důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, nejedná se o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení.

41. V projednávané věci bylo třeba posoudit, zda za těchto okolností měl žalovaný povinnost přijmout opakovanou žádost žalobce k meritornímu posouzení, tedy zda tvrzení o odlišné sexuální orientaci, jehož opožděné uplatnění žalobce zdůvodnil obavou z tuniských orgánů, představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést již v předchozím řízení.
42. Podle rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 6 Azs 145/2020-34, tvrzení o homosexuální orientaci je nutno ve kterékoli fázi řízení považovat za citlivé sdělení a je nutno je posuzovat se zvýšenou mírou pozornosti a empatie. Nejvyšší správní soud v této souvislosti vzpomenu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, který se týkal uvedení nových důvodů pro udělení mezinárodní ochrany (až) v řízení před soudem, vyslovil závěr, že existuje i řada ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní skutečnosti již v řízení před žalovaným (aplikováno na zde posuzovanou věc již v řízení o první meritorně projednané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), mezi něž může patřit například i stud či trauma. Ačkoliv se případ, který řešil Ústavní soud, liší procesním stádiem, ve kterém žadatel uplatnil nové skutečnosti, je závěr Ústavního soudu přiměřeně použitelný i na řízení o opakované žádosti.
43. Z citované judikatury je zřejmé, že sexuální orientace je specifickou skutečností, u které při posuzování, zda jde o novou skutečnost, kterou žadatel nemohl bez své viny uvést v prvním řízení, musí být při zkoumání „viny“ přihlédnuto k důvodům, pro které je žadatel neuvedl dříve. Takový ospravedlnitelný důvod, pro který se žadatel mohl zdráhat tuto jinak azylově relevantní skutečnost uvést již v předcházejícím řízení, může být například stud, trauma či jiné zábrany.
44. Je nutno zdůraznit, že důvod pro uvedení sexuální orientace až v opakované žádosti nebyly v projednávaném případě okolnosti související s citlivostí této otázky obecně (např. stud, traumatické zážitky spojené s otázkou sexuality...), nýbrž obecná obava, že by se o tom mohly dozvědět orgány země původu. Zároveň žalobce žádné indicie, že by se tak mohlo stát zrovna v jeho případě, neuváděl.
45. Soud konstatuje, že žadatelé o azyl jsou podrobně poučováni, mj. i o tom, že správní orgán má zákonnou povinnost chránit sdělené údaje, zejména ve vztahu ke státním orgánům země původu. Správní orgán nesdělí státním orgánům země původu ani skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu požádal, ani další informace získané v rámci tohoto řízení. Dále jsou žadatelé poučováni o nutnosti uvést veškeré důvody, při pohovoru jsou výslovně dotazováni, zda již uvedli všechny důvody.
46. Soud k tomuto aspektu jen dodává, že protokol o pohovoru s žalobcem bylo vhodné učinit součástí správního spisu, pokud je na něj poukazováno, nicméně soudu je z úřední činnosti známo, jaká poučení jsou žadatelům v rámci pohovoru poskytována, zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce skutečnost, že byl poučen, nezpochybňuje a žádné vady v této souvislosti nenamítá.

47. Tvrzení žalobce dle názoru soudu věrohodně nevysvětlují, proč žalobce svou bisexualitu neuvedl alespoň v pozdějších fázích řízení o jeho první žádosti, tedy v řízení před zdejší soudem. Žalobce z vlasti vycestoval v roce X. z důvodu sňatku s občankou ČR, se kterou se po dvou letech rozvedl. Naposledy se do vlasti vrátil X., od té doby žije v ČR, dle svých slov je tu plně integrovaný. O legální pobyt přišel v roce 2020. V první žádosti uváděl snahu o možnost výkonu legální práce, v Tunisku nikdy žádné problémy neměl, nemá tam však zázemí, je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení. Následně v soudním přezkumu upravil svůj azylový příběh v tom směru, že Tunisko není bezpečnou zemí, protože jím zmítá politická krize, moc se koncentruje do rukou prezidenta, dochází k oslabování právního státu, je potlačována opozice a perzekvováni novináři. Má také docházet k souzení civilistů před vojenskými tribunály a porušování práv minorit a migrantů, u nichž by se dalo hovořit o kolektivním vyhošťování. V souvislosti s nastíněnou politickou situací žalobci hrozí v zemi původu špatné zacházení a neudělení mezinárodní ochrany by bylo v rozporu se zásadou non-refoulement. Nově také tvrdil zdravotní důvody.
48. V řízení před soudem sp. zn. 13 Az 17/2025 byl již zastoupený advokátkou, zároveň tvrdil problematickou situaci v zemi původu, soudu není zřejmé, proč v žalobě, případně v průběhu řízení před soudem, neuvedl též svou tvrzenou bisexualitu a obavy s tím spojené. Také nelze přehlédnout, že žalobce v ČR žije od roku X., je dle svých slov plně integrován, žádné důvody nedůvěřovat českým státním orgánům nemá. Určitá míra nedůvěry ve státní orgány ČR by mohla být pochopitelná v případě žadatele, co v obavách uprchl ze své země, kde byl pronásledován státními orgány, takový žadatel může mít obecně vyšší míru nedůvěry ve státní orgány obecně v důsledku předchozích negativních zkušeností, což však není případ žalobce. Též by byly pochopitelnější obavy žadatele ze země, kde za odlišnou sexuální orientaci hrozí drakonické tresty, případně jde o stát, který naprosto selhává v ochraně základních lidských práv, což není případ Tuniska, jde o zemi, která je aktuálně hodnocena jako bezpečná země původu.
49. Soud tedy připouští, že sexuální orientace je zvláštní kategorií v rámci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, vyžadující individuální přístup, nicméně není správný názor, že sexuální orientace je vždy důvodem pro meritorní projednání opakované žádosti, v každém případě je nutno hodnotit individuální okolnosti případu. Lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020 č. j. 6 Azs 145/2020-34, kdy stěžovatel (žadatel) tvrdil, že se ostýchal hovořit o své homosexualitě před arabským tlumočnickem, žalovaný uvedl, že žalobce mohl tuto skutečnost sdělit již v předchozím řízení v jiném než arabském jazyce, Nejvyšší správní soud pak tento závěr potvrdil, okolnost, že jde o informaci týkající se intimní sféry stěžovatele a že se ostýchal o ní hovořit před arabským tlumočnickem, nemohla sama o sobě omluvit, že ji stěžovatel neuplatnil včas, a to zejména pokud mohl již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalovanému zprostředkovat toto sdělení v jiném jazyce.
50. Pokud jde o materiál odkazovaný žalobcem (UNHCR Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity), tento řeší specifickou žádost o přiznání právního postavení uprchlíka z důvodu sexuální orientace anebo genderové identity. Žalovaný nepostupoval v rozporu s těmito doporučeními, resp. žalobce ani netvrdí, v jakých ohledech mělo dojít k porušení těchto doporučení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

51. Tříštění azylového příběhu soud považuje za nežádoucí, mezi podanými žádostmi je časový odstup zhruba pět měsíců, tedy zcela minimální, žalobce podal opakovanou žádost v době, kdy ještě ani nebyl ukončen soudní přezkum rozhodnutí o jeho první žádosti.
52. Ve vztahu k sexuální orientaci tak soud uzavírá, že tato otázka sice nebyla předmětem zkoumání v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak ze zaviněných důvodů na straně žalobce. Lze s vysokou pravděpodobností uzavřít, že motivací žalobce je výlučně legalizace pobytu v ČR (nikoliv obavy z možných problémů ve vlasti), jak popsal v řízení o své první žádosti. Až neúspěch s první žádostí jej vedl k vytvoření azylového příběhu, kdy v žalobě nejprve poukazoval na obecně problematickou situaci v Tunisku, následně v opakované žádosti uvedl bisexualitu. V projednávaném případě nelze ani přehlédnout, že žalobce byl v minulosti ženatý, měl více vztahů se ženami, svou bisexualitu si měl uvědomit až téměř ve třiceti letech (2022 nebo 2023), zároveň v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavy spojené se sexuální orientací neuváděl. Žalobce žije zhruba X. let v demokratické zemi, která plně respektuje práva sexuálních menšin, odlišná by mohla být situace žadatele, co celý svůj život prožil v zemi s represivním a systematickým potlačováním práv osob s odlišnou sexuální orientací. Zároveň lze předpokládat, že takové „prohlédnutí“ ve zralém věku by žalobce byl schopen přesněji časově zařadit, mohlo by k němu dojít v souvislosti s významnou životní událostí či zkušeností, nic takového však žalobce neuváděl. Tvrzení o bisexualitě tedy soud hodnotí ve shodě s žalovaným nikoliv jako novou skutečnost neuvedenou v prvním řízení bez zavinění žalobce, zároveň jde o tvrzení zjevně nevěrohodné.
53. Pro úplnost soud dodává, že novou skutečností není ani nový prezident (Said je ve funkci od roku 2021), ani zákon kriminalizující homosexualitu (viz první rozhodnutí žalovaného a zpráva ze září 2024). Žalovaný správně zhodnotil, že skutečnost, že žalobce má několik měsíců v ČR přítele, není azylově relevantní, s tímto krátkodobým vztahem žalobce žádné obavy nespojil ani v řízení před žalovaným, ani v řízení před soudem.
54. Žalobce též namítal, že žalovaný pochybil, když neprovedl pohovor ke zjištění bližších okolností.
55. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.
56. Žalobcem odkazovaná procedurální směrnice nestanoví, že i v případě opakovaných žádostí (čl. 40 následné žádosti) musí být vždy proveden pohovor ve smyslu čl. 14, tento typ žádostí má svá procesní specifika (čl. 42), je třeba dodržet záruky podle čl. 12 odst. 1 (např. právo na informace, na tlumočníka, oznámení rozhodnutí v přiměřené době), tyto byly dodrženy.
57. Žalovaný tedy nepochybil, když pohovor neprovedl. Z obsahu spisu je zřejmé, že při poskytnutí údajů k žádosti byl žalobce správním orgánem dotazován na podrobnosti jeho opakované žádosti tak, aby bylo možno vyhodnotit následný postup a zvážit, zda je nutné provedení nového pohovoru. Žalobce ani při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žádné nové relevantní skutečnosti vysvětlující svůj postup neuvedl a neuvádí je ani v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

58. Soud se zabýval i otázkou, není-li tu ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu důvod hodný zvláštního zřetele, kdy by bylo možné posoudit podanou opakovanou žádost jako přípustnou. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, „[p]ři rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). (...) Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausele pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“
59. V projednávaném případě žádné okolnosti, které by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, nenastaly, žalobce žádné ani netvrdil. Své tvrzení ohledně aplikace tohoto ustanovení spojil pouze se svým přesvědčením, že naplňuje podmínky § 11a odst. 1 zákona o azylu, k tomuto aspektu se již soud vyjádřil výše. Po zhodnocení všech okolností je zcela zjevné, že nejde o případ zvláštního zřetele hodný, a žalovaný postupoval správně, pokud jej takto posoudil, byť implicitně.
60. Pokud žalobce poukazoval na svou zranitelnost, není zřejmé, z jakých důvodů by měl spadat pod okruh zranitelných osob. Žalobce je mladý muž, který více než X. let žije v ČR, vydělává zde, nemá vážnější zdravotní problémy a žádné okolnosti indikující zranitelnost neuváděl. Soud tedy neshledal, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, která by ve smyslu § 10 odst. 4 téhož zákona vyžadovala podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele. Zranitelnou osobou dle citovaného ustanovení je zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
61. Soud tak uzavírá, že žalovaný zdůvodnil svůj závěr, že žalobce ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti, nové tvrzení o několikaměsíčním vztahu není azylově relevantní, zároveň v zemi původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný správně dospěl k závěru, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřípustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. V situaci žalobce je nutno využít institutů zákona o pobytu cizinců. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. března 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.